

ΕΤΟΣ 67ον

18 Αυγούστου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (3455)

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Πολλοί χαρακτήρισαν τόν ἐμφύλιο σπαραγμό μεγαλύτερη τραγωδία ἀπὸ τὴ γερμανικὴ Κατοχή. Προφανῶς οἱ πηηγές αὐτῆς τῆς διαίρεσης ἀκόμα ταλαιπωροῦν τὴ χώρα μας. Ὡς παρηγορία καὶ ἀφύπνιση συχνά ἀκούγεται ἡ αὐτονόνη διαπίστωση ὅτι «μεγαλιουργοῦμε ὅταν εἴμαστε ἐνωμένοι»· καὶ δίκαια τιμῶνται καὶ δοξάζονται οἱ ἐκάστοτε πρωτεργάτες αὐτῆς τῆς ἐνότητας.

Πῶς ἐποικοδομεῖς;

Στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ὁ θεηγόρος Παῦλος μᾶς καλεῖ σὲ μιά ἀσύγκριτα μεγαλύτερη τιμὴ καὶ δόξα: στὸ νὰ γίνουμε συνεργάτες τοῦ Θεοῦ στὴν καλλιέργεια καὶ στερῆση τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιὰ μιά κορυφαία συνεργασία, πού ἀποβλέπει στὸ νὰ κάνει ὄλους τοὺς ἀνθρώπους μετόχους τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ θέλοντας νὰ τονίσει ὁ Ἀπόστολος τὴν τιμὴ ἀλλήλα καὶ τὴν εὐθύνη μας, χαρακτηρίζει τὴν κοινότητα τῶν πιστῶν «χωράφι (καὶ ὄχι χωράφια) τοῦ Θεοῦ» καὶ «οἰκοδομὴ (καὶ ὄχι οἰκοδομές) τοῦ Θεοῦ». Δίκαια, ἐπομένως, θὰ ἀναρωτηθεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Πῶς θὰ εἴμαστε ἐνιαῖο χωράφι τοῦ Θεοῦ, ἂν δὲν περτεϊχιζόμαστε ἀπὸ μόνο ἓνα φράχτη, τὸν φράχτη τῆς ὁμόνοιας, ἀλλήλα σηκώνουμε μεταξὺ μας τείχη διαχωριστικά; Καὶ πῶς θὰ εἴμαστε οἰκοδομὴ τοῦ Θεοῦ, ἂν εἴμαστε διασπασμένοι;». Καὶ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι καὶ τὸ χωράφι καὶ ἡ οἰκοδομὴ δὲν παίρνουν τὸ ὄνομά τους ἀντίστοιχα ἀπὸ τοὺς καλλιεργητὲς ἢ τοὺς χτίστες, ἀλλήλα ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη· καὶ ἰδιοκτῆτης εἶναι ἓνας: ὁ Θεός.

Στὴν εἰκόνα τῆς οἰκοδομῆς θὰ ἐπιμείνει ὁ Παῦλος, καὶ κινδυνεύοντας νὰ κατηγορηθεῖ γιὰ κομπασμό θὰ ὀνομάσει τὸν ἑαυτό του «σοφὸ ἀρχιτέκτονα». Διασκεδάζει ὅμως τίς ὑποψίες μας γιὰ καυχνησιολογία λέγοντας ὅτι τὸ «πτυχίον ἀρχιτεκτονικῆς» δὲν ἦταν δικό του κατόρθωμα ἀλλήλα τοῦ τὸ ἔδωσε χάρισμα ὁ Θεός. «Δὲν ἐπαίρεται ὁ Ἀπόστολος», ἐπισημαίνει καὶ ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος· «ἀπλῶς θέλει νὰ δειξέι ὅτι σοφὸς ἀρχιτέκτονας εἶναι μόνο ἐκεῖνος, πού θέτει θε-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. γ΄ 9-17)

Ὁ Χριστός, ὁ θεμέλιος λίθος

Ἀδελφοί, Θεοῦ ἔσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομὴ ἔστε. Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλέπew πῶς ἐποικοδομεῖ· θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός. Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἕκαστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἕκαστου τὸ ἔργον ὅποιόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει. Εἴ τις τὸ ἔργον μενεῖ ὁ ἐπιχωδόμησε, μισθὸν λήψεται· εἴ τις τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός. Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἔστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθειρεῖ, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἳτινές ἔστε ὑμεῖς.

μέλιο τὸν Χριστό». Ἀπὸ ἑκεῖ καὶ πέρα ὁ καθένας πρέπει νὰ προσέχει πῶς ἐποικοδομεῖ. Δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει κτίριο, ἂν μείνουμε μόνο στὰ θεμέλια. Δέν φτάνει μόνο ἡ θεμελίωση σὲ μιά κοινὴ ὀρθόδοξη ὁμολογία· χρειάζεται χτίσιμο μὲ ἔργα. Ἡ πίστη γίνεται «χρυσός, ἄργυρος καὶ λίθοι τίμιοι», μόνο ὅταν μετουσιῶνεται σὲ ὑγιή ἄσκηση, ἔργα ἀγάπης καὶ γενικά σὲ καρποφορία ἀρετῶν. Ἄν ἡ πίστη παραμείνει μόνο λόγια, τότε καταντᾷ νὰ ἔχει τὴν εὐτελεῖ ἀξία «τῶν ξύλων, τοῦ χόρτου καὶ τῆς καλάμης». Ἡ τελικὴ ἀξία καὶ ἀντοχὴ τῶν ὑλικῶν θὰ κριθεῖ καὶ θὰ δοκιμασεῖ τὴν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Τότε θὰ φανεῖ καὶ θὰ ἐνεργήσει σὲ ὅλη του τὴ δόξα τὸ «πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ».

«Πῦρ φωτίζον» καὶ «πῦρ κατακαῖον»

Κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρες, τὸ «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» τοῦ εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη ὄχι μόνο δέν ἀντιφάσκει μὲ τὸ «ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον» τοῦ θεόπτη Μωϋσῆ, ἀλλὰ ὁ ἕνας ὀρισμὸς συμπληρῶνει τὸν ἄλλον. Ὁ Μέγας Βασίλειος θὰ πεῖ: «Τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ διαχωρίζεται σὲ δύο ἐνέργειες: τὸ μὲν καυστικὸν ἐνεργεῖ στοὺς ἁμαρτωλοὺς, τὸ δὲ φωτιστικὸν στοὺς δικαίους». Καὶ στή μιά ὁμως καὶ στήν ἄλλη περίπτωση δέν παύει νὰ εἶναι «πῦρ ἀγάπης». Ὅσοι ἐλεύθερα ἀνταποκρίθηκαν στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἐργάστηκαν σὲ κωράφι καὶ στήν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας μὲ ἐνοποιὸ ταπείνωση καὶ ἀνιδιοτελεῖ ζῆλο, ἀναδεικνύονται –καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ἔργα τους– καθαρὸς «χρυσός καὶ ἄργυρος»· δηλαδὴ ὑλικά, τὰ ὁποῖα τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης «λαμπρότερα ἀποφαίνει».

Ἀντίθετα, ὅσοι ἐγκατέμειξαν στήν ἐργασία τους ἐγωιστικὲς φιλοδοξίες, ἰδιοτελεῖες καὶ ἐμπάθειες, καταντοῦν «χόρτος καὶ καλάμη», πού κατατρώγονται καὶ «καταναλίσκονται» ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Καὶ φυσικά δέν θὰ ἦταν «πῦρ ἀγάπης», ἂν ὁ Θεὸς ἄφηνε αὐτοὺς καὶ τὰ ἔργα τους γιὰ πάντα

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἐμεῖς εἴμεθα συνεργάται τοῦ Θεοῦ, καί σεῖς εἶσθε χωράφι τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομή τοῦ Θεοῦ. Κατά τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ πού μοῦ ἐδόθηκε, σάν σοφός ἀρχιτέκτων ἐγὼ ἔβαλα θεμέλιον, ἄλλος δέ κτίζει τὴν οἰκοδομὴν. Ὁ καθένας ἄς προσέχη μὲ ποιὸν τρόπον οἰκοδομεῖ. Ἄλλο θεμέλιον κανεῖς δὲν μπορεῖ νά βάλῃ παρά ἐκεῖνο πού ἔχει τεθῆ, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἐάν κανεῖς κτίζῃ ἐπάνω εἰς τὸ θεμέλιον αὐτό χρυσάφι, ἀσῆμι, πολυτίμους λίθους, ξύλα, χορτάρια, καλάμια, τοῦ καθενὸς τὸ ἔργον θά γίνῃ φανερόν· ἡ ἡμέρα θά τὸ φανερώσῃ, διότι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀποκαλύπτεται μὲ φωτιά καί ἡ φωτιά θά δοκιμάσῃ τί εἶδους ἔργον ἔκανε ὁ καθένας. Ἐάν τὸ ἔργον πού ἔκτισε ἕνας μείνῃ, αὐτὸς θά ἀνταμειφθῇ. Ἐάν κάποιου τὸ ἔργον καῖ, θά ὑποστῇ ζημίαν, ὁ ἴδιος ὁμῶς θά σωθῇ, ἀλλὰ κατὰ τέτοιον τρόπον ὅπως σώζεται κανεῖς ἀπὸ πυρκαϊάν. Δέν ξέρετε ὅτι εἶσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ καί τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ μέσα σας; Ἐάν καταστρέφῃ κανεῖς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, θά τὸν καταστρέψῃ ὁ Θεός, διότι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, καί ὁ ναὸς αὐτὸς εἶσθε σεῖς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

νά μοιλύνουν καί νά διασποῦν τὴ Βασιλεία του. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀπερίφραστα ἠέει ὅτι τὸ θεῖο πῦρ δὲν κατακαίει μόνο τὴν κακὴ «ἐποικοδομὴ» ἀπὸ χορτάρια καί καλάμια, ἀλλὰ καί τοὺς κακῶς «ἐποικοδομήσαντες» ἐργάτες. Ἐρμηνεύει δηλαδὴ τὴν «διὰ πυρὸς σωτηρία» ὄχι ὡς πρόσκαιρο κάψιμο, ἀλλὰ ὡς ἀκατάπαυστη καί αἰώνια κόλλαση.

Γίνε ναὸς τοῦ Θεοῦ

Φυσικά, «πῦρ αἰώνιου κοιλιάσεως» θά γίνῃ τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης –κατὰ τὴν ὑμνολογία τοῦ Τριωδίου– γιὰ τοὺς «μηδέποτε μετανοήσαντας». Ὅποιος ἐλεύθερα κάλεσε τὴ θεϊκὴ φωτιά νά καταφλέξῃ τίς ἀμαρτίες του μὲ σταθερὴ μετάνοια, αὐτὸς ἀρχίζει ἀπὸ ἐδῶ καί ἀπὸ τώρα νά ἀπολαμβάνει τὴ φωτιστικὴ, ἀγιαστικὴ καί σωστικὴ δύναμη τοῦ θείου πυρὸς. Ἔτσι τὴν ἔζησε ἀπὸ τότε πού μεταστράφηκε στὴν πίστη στὰ 31 του χρόνια ὁ κορυφαῖος ἐπιστήμονας Πασκάλη. Περιγράφοντας τὴ συγκλονιστικὴ ἐμπειρία συνάντησης μὲ τὸν Χριστό πού εἶχε τὴ νύχτα τῆς 23ης Νοεμβρίου 1654 ἀρχίζει μὲ τὴ λέξη «πῦρ». Πρόκειται γιὰ φωτιά πού δὲν εἶναι ἀπρόσωπη ἐνέργεια· εἶναι «ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, καί ὄχι ὁ θεὸς τῶν φιλοσόφων»· εἶναι ἡ φωτιά πού κατακαίει κάθε ἄρρωστο ἐγωισμό καί ὁδηγεῖ, κατὰ τὸν Πασκάλη, «στὴν ταπείνωση τῆς καρδιάς». Κι αὐτὴ ἡ ταπείνωση φέρνει «χαρά, χαρά, χαρά· δάκρυα χαρᾶς». Ἡ τριπλὴ ἐπανάληψη τῆς λέξης προσπαθεῖ νά ἀποδώσῃ τὴν ἄφατη πλησμονὴ χαρᾶς, πού γεύεται ὁποιος «ἐποικοδομεῖ» στὴν οἰκοδομὴ τοῦ Χριστοῦ «χρυσόν, ἄργυρον καί λίθους τιμίους».

18 Αύγουστου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Φλώρου καί Λαύρου μαρτύρων. Λέοντος καί Έρμου.

Ύνακομιδή λειψάνων Ἀρσενίου ὁσίου τοῦ ἐν Πάρῳ († 1877).

Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἐωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. γ΄ 9-17 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ιδ΄ 22-34.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 25 Αύγουστου, Ι΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ιζ΄ 14-23.

Ὁ «σοφός ἀρχιτέκτονας» ἀπόστολος Παῦλος θά κλείσει αὐτό τό τμήμα τῆς ἐπιστολῆς του ἀποκαλύπτοντάς μας ὅτι τελικά ἡ οἰκοδομή τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἓνα ἔξω ἀπό μᾶς οἰκοδόμημα, ἀλλῆά εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. Ἐμεῖς γινόμεστε «νάος τοῦ Θεοῦ», στόν βαθμό πού «κατασκευάζουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας χωρητικούς τοῦ ἁγίου Πνεύματος». Ἀντίθετα, ὅταν ἀφήνουμε τά πάθη μας νά φθείρουν αὐτόν τόν ναό, ἀποσύρει ὁ Θεός τή χάρη του, καί ὡς φυσική συνέπεια ἔρχεται ἡ δική μας «κατάρρευση» καί ἀπώλεια. «Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε»!

Ἀρχιμ. Β. Λ.

Ἐπίκαιρη ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Μιχαήλ Γ. Τρίτου, Καθηγητοῦ Α.Π.Θ.

ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ

Ο ΦΩΤΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ – Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

(Σειρά: Βίοι Ἀγίων 9, διαστάσεις 14x21 ἐκ., σελ. 158)

Συμπληρώνονται φέτος 240 χρόνια ἀπό τόν μαρτυρικό θάνατο δι' ἀπαχονισμού τοῦ ἱερομάρτυρος καί ἰσαποστόλου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπῆλθε τήν 24η Αὐγούστου 1779 στό Κολικόντασι τῆς Βορείου Ἠπείρου.

«Τό κορμί σας ἄς τό κάψουν, ἄς τό τηγανίσουν, τά πράγματά σας ἄς τά πάρουν, μὴ σᾶς μέλει, δώσατέ τα δέν εἶνε ἰδικά σας. Ψυχὴ καί Χριστός σᾶς χρειάζονται. Αὐτά τά δύο ὅλος ὁ κόσμος νά πέση, δέν ἡμπορεῖ νά σᾶς τά πάρη, ἐκτός καί τά δώσετε μέ τό θέλημά σας. Αὐτά τά δύο νά τά φυλάγετε, νά μὴ τά χάσετε», ἔλεγε ὁ Ἱερομάρτυς.

Ἡ παρούσα ἔκδοση περιέχει τόν βίο καί τήν πολιτεία τοῦ ἰσαποστόλου ἁγίου Κοσμᾶ, τό ἐκπαιδευτικό του ἰδεώδες, τίς προφητεῖες του πού ἀναφέρονται κυρίως στήν ἀπελευθέρωση τοῦ δούλου Γένους, τίς κοινωνικές του ἀντιλήψεις, καθώς καί τίς Ἀσματικές Ἀκολουθίες καί τόν Παρακλητικό Κανόνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διαγέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr